Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIV nr. 43 (879) * joi 25 oct. 1962 * 8 pagini, 30 bani

Ajutoarele învățăturii

Comuna Siliștea, raionul Băilești, regiunea Oltenia. Intr-o sală de clasă activul pionieresc ține sfat. Impreună hotărăsc astăzi cum să învețe cît mai bine, cum să-și organizeze activitatea pionierească.

— Foștii noștri colegi, spune Florescu Ion, absolventul clasei a VII-a, au reușit cu note foarte bune la examenele pe care le-au dat. Unii sînt de acum elevi la școala medie, alții — la școala profesională de mecanici agricoli, la cea tehnică agricolă sau la școala profesională a Uzinelor „Electroputere". Să fim și noi ca ei.

Și prin activitatea pe care o duc, actualii elevi ai școlii se străduiesc să învețe bine, să facă cinste școlii, unității de pionieri.

CÎND EȘTI ATENT LA ORE...

Ne aflăm în clasa a V-a A. E ora de matematică. Tovarășa profesoară explică lecția, pionierii ascultă cu atenție, notează reguli, exemple, apoi...

$750 \times 306 - 375 \times 208$

$3\,700 : 185 + 630 : 6$

dictează tovarășa profesoară. Acum, adăugă ea, fiecare, pe caietul său, să rezolve acest exercițiu.

Aplecați asupra maculatoarelor, copiii scriu, socotesc. In clasă nu se aude nici... musca! Apoi, unul cîte unul înalță capul, lasă creionul pe bancă și ridică două degete. O pădure de mîini.

— Spune tu, Neagu Viorel...

Neagu dă rezultatul, rezultat pe care l-au obținut cu toții. Tovarășa profesoară zîmbește. Știa dinainte că au lucrat bine. E și firesc; după cum am constatat, tot timpul cît a explicat tovarășa profesoară, elevii au fost atenți și au luat notițe.

— In grupa noastră există doar note de la 7 în sus, ne spune la sfîrșitul orei Jilavu Lucia, președinta grupei I.

— Vă vom ajunge, n-ai grijă! îi răspunse Mitrache Lucia, președinta grupei a III-a.

Și Mitrache ne povesti cum și la ea în grupă pionierii învață bine, sînt atenți în timpul orelor. Dar se mai întîmplă ca Romulus Curcă să vorbească cu vecinul său, Drăguț Ion, să-și găsească de joacă cu guma, penarul ori sugativa.

— Acum, spuse ea, s-au convins că neatenția la ore duce la rezultate slabe. Impreună cu ei am hotărît să ajungem din urmă grupa Luciei.

Iar noi dorim succes ambelor grupe, întregului detașament.

JOACĂ-TE CÎT VREI... DAR DUPĂ CE ȚI-AI FĂCUT LECȚIILE!

Da, mai e ceva care duce spre însușirea temeinică a cunoștințelor. Acest ceva este... programul zilei.

— Fără program acasă e ca și cum la școală n-ar exista orar, îmi explică Sandu Marioara, din grupa a II-a a detașamentului claselor a VII-a.

Are dreptate Marioara. Uneori, cînd înveți sau îți scrii temele la fizică sau matematică, parcă te strigă cineva, poate mingea de fotbal, poate bicicleta... Dar trebuie să ai răbdare, să te concentrezi și totul va fi bine. Impărțindu-și judicios timpul, respectîndu-l mai ales, ei au obținut rezultate din cele mai bune. Chifu Florea: 10 la rusă, 8 la chimie, 9 la agricultură. Cît despre minge și bicicletă, chiar programul zilei îți recomandă: După orele de studiu, joacă-te cît poftești!

O MICĂ DISCUȚIE

Orele de curs s-au terminat. S-a înnoptat. In clase nu mai este nimeni. Nici în curtea școlii. Totuși... iată niște siluete. Sînt pionieri. Ce caută?

— Notează! strigă unul dintre ei cocoțat pe o scăriță. Vîntul are o viteză de 150 de m pe secundă.

— Umiditatea e de 5 cm^3 pe metru pătrat!

Erau cîțiva pionieri care, cu ajutorul giruetei, al pluviometrului și al altor aparate încercau să stabilească timpul probabil. Din discuția avută cu ei am putut afla și alte amănunte despre activități prin care își îmbogățesc cunoștințele.

— In biblioteca mea personală am 60 de volume pe care le-am citit în întregime. Am citit multe cărți și de la biblioteca căminului cultural, ne-a spus Jilavu Ion.

— Priviți carnețelul meu de însemnări, mai spuse și Gugu Ștefan, și aici e un răspuns.

Intr-adevăr. In carnețel erau trecute toate experiențele pe care le-au realizat pe lotul experimental. Ne-am uitat și în catalog. La agricultură, Ștefan avea nota 10.

Am discutat în continuare despre serata literară dedicată lui Alexandru Sahia, despre excursiile organizate la Craiova și Tr. Severin, despre colțul viu, care ca și observațiile meteorologice, cărțile de literatură sau lotul experimental au dus la aprofundarea cunoștințelor.

„UNUL RĂSPUNDE PENTRU CELĂLALT"

Dacă vecinul tău rămîne în urmă, ajută-l. Așa trebuie să se întîmple în orice grupă, în orice detașament. Velcea Marius, din clasa a VI-a B, îl ajută acum la învățătură pe Ghiță Constantin. Păcat însă că acest ajutor nu a început chiar din primele zile de școală. A trebuit ca Ghiță să primească nota patru la romînă și la fizică pentru ca grupa să observe necesitatea ajutorului. Acum însă lucrurile au început să se îndrepte, cei doi își fac întîi lecțiile individual și pe urmă se întîlnesc și discută rezultatele, recapitulează. Dacă e nevoie, Marius îi mai explică lui Constantin, împreună lucrează din nou exercițiile, modifică.

E un început bun. Sperăm că rezultatele vor fi la fel.

★

Ca și foștii lor colegi de anul trecut, pionierii din Siliștea învață temeinic. Se pregătesc cu toții să termine cu bine școala și asemenea fraților lor mai mari, să devină buni colectiviști, mecanici agricoli, viticultori, pomicultori, ingineri sau profesori, într-un cuvînt, constructori de nădejde ai patriei noastre socialiste.

GETA COSTIN

Sărbătoarea celor de 14 ani

La redacție a sosit o scrisoare. Gorghi Sava de la Școala de 8 ani Poiana, comuna Flăminzi, ne povestește: „Zilele trecute, eu, și mulți alți tineri de aceeași vîrstă, am primit în mod festiv buletinul de identitate. Am fost foarte emoționat de această adunare".

Era îndreptățită emoția lui Sava. Adunarea care a avut loc în sala de festivități din centrul raional Hîrlău a fost deosebit de interesantă. Era sărbătoarea celor de 14 ani. In sală au fost prezenți 150 de tineri din comunele Belcești, Cotnari, Ceplenița, Scobinți, Hîrlău, Deleni, Frumușica. Sînt cu toții elevi în clasele a VII-a și a VIII-a ale școlilor din aceste comune. Ca și Sava, la fel de emoționați au fost și colegii săi Helici Vasile și Munteanu Vasile. Aproape toți, căci raionul lor are un caracter agricol, se pregătesc să devină colectiviști de nădejde. Aceasta e dorința lor.

La sărbătoarea celor de 14 ani sînt prezenți și reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, ai organizațiilor de masă, profesori, colegi.

Actul de înmînare către tineri a buletinului de identitate are o adîncă semnificație. De aceea, în cuvinte calde, le-a vorbit în această zi importantă din viața lor tovarășii Gavril Gîtlan, prim-secretar al comitetului raional U.T.M. și căpitanul Ion Banciu, comandantul Miliției raionale. Cu un deosebit interes au ascultat tinerii participanți cuvîntul tovarășului Virgil Trofin, prim-secretar al Comitetului Central al U.T.M. Vorbitorul a arătat că buletinul de identitate este un act important pe care-l primesc tinerii din partea statului nostru democrat popular, o confirmare a mersului lor pe drumul maturității, o consemnare a încrederii, a unor cerințe ce li se pun în față. In orice împrejurare din viață, în școală, în relațiile cu prietenii și tovarășii săi, tînărul cetățean al patriei noastre trebuie să aibă o înaltă conștiință cetățenească, să respecte ca lumina ochilor legile țării, să învețe cu pasiune, să se pregătească pentru viață, să fie cinstit, corect, să-și respecte tovarășii.

Tinerii ascultau cu deosebit interes. Spusele vorbitorului sînt pentru ei un sfat, un îndemn. Luînd cuvîntul, cîțiva dintre tinerii care au primit cu acest prilej buletinul de identitate și-au exprimat hotărîrea de a învăța și munci astfel încît să facă cinste calității de tînăr cetățean al patriei socialiste.

Din viața pionierească

Recomandări pentru programul de activități pe luna noiembrie

ÎNVĂȚĂTURA

Luna noiembrie ne vestește încheierea primului trimestru. În chip firesc, programul de activități pe această lună trebuie să cuprindă măsuri pentru terminarea cu succes a acestuia. Ținta voastră trebuie să fie obținerea de rezultate cît mai bune la toate obiectele. În această direcție trebuie antrenați toți pionierii și școlarii.

Folosiți în discuțiile voastre articolul „Ajutoarele învățăturii", din pagina întiia a acestui număr. Ca măsuri, treceți în programul de activități, de la caz la caz, felul în care se va desfășura ajutorul la învățătură în detașament, discuții despre cum trebuie repetată materia, despre cum ne pregătim pentru teze etc. Iată și o acțiune pe care o puteți organiza: președintele detașamentului — sau al unei grupe — va merge cu doi-trei elevi mai slabi acasă la cîțiva pionieri fruntași, făcîndu-se în felul acesta un „schimb de experiență la fața locului", în legătură cu modul de organizare a studiului individual.

Mai sînt unii copii care deși nu sînt amenințați de corigență, nici lăudați nu pot fi; într-adevăr, cu note de 5 și 6 nu ajungi departe! O întîlnire cu un muncitor fruntaș care să vă vorbească despre ce înseamnă munca de calitate, ar fi foarte folositoare. Învățătura e muncă și se poate spune că cine ia pe băncile școlii 5 și 6, nu va da mai tîrziu, în uzină, produse de nota 10!

ACTIVITĂȚI VARIATE, EDUCATIVE

Sînt mulți pionieri care doresc să obțină distincțiile pionierești, iar condițiile respective nu pot fi îndeplinite decît prin participarea la diferite acțiuni și activități. Pentru a le da această posibilitate, detașamentul trebuie să organizeze o activitate bogată, variată. Ocupați-vă de plantarea puieților, de înfrumusețarea școlii, orașului, satului. Organizați vizitarea unor obiective ale industriei și agriculturii socialiste. Pregătiți-vă pentru concursul cultural-artistic.

Duminica, prezentați spectacole la căminul cultural și, dacă starea timpului permite, porniți în drumeție. Organizați, de asemenea, învățarea de noi cîntece și poezii dedicate partidului, patriei socialiste.

După terminarea alegerii noilor active pionierești, începe instruirea acestora. Recomandăm colectivului de conducere al fiecărui detașament să stabilească ce acțiuni și activități au fost mai reușite pentru ca, în adunările pentru instruirea activului, să poată împărtăși și altora din experiența lor.

VIITORII UTEMIȘTI ȘI VIITORII PIONIERI

Anul viitor, o seamă de pionieri din clasa a VII-a vor împlini 14 ani, vîrstă la care pot cere să fie primiți în rîndurile U.T.M. Dar numai vîrsta nu e de ajuns. Ei trebuie să fie fruntași la învățătură și în activitatea obștească, să cunoască drepturile și îndatoririle utemistului. Încă de pe acum, colectivul de conducere al detașamentului trebuie să-i ajute să se pregătească pentru acest mare eveniment — intrarea în U.T.M. Prin citirea Statutului U.T.M., prin întîlniri cu tovarășii activiști de partid și U.T.M., cu membri de partid, cu utemiști fruntași din uzine și de pe ogoare, ei vor putea afla noi lucruri despre cum trebuie să muncească și să se comporte un membru al organizației revoluționare de tineret, care trebuie să fie atitudinea lui în muncă și în viața de toate zilele.

Pentru detașamentele celorlalte clase, recomandăm să se ocupe de școlarii care urmează să devină pionieri. În vederea acestei activități este bine să folosiți articolele „Despre pregătirea viitorilor pionieri" și „Despre simbolurile pionierești", din pagina a doua a numărului 40 al gazetei noastre. În aceste două articole veți găsi o serie de recomandări privind ceea ce trebuie să faceți practic pentru pregătirea viitorilor purtători ai cravatei roșii.

★

Luna noiembrie ne aduce în fiecare an o mare sărbătoare: aniversarea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Vă recomandăm să organizați șezători de cîntece și poezii închinate revoluției socialiste, comuniștilor, păcii. De asemenea, întîlniri cu tovarăși care au vizitat U.R.S.S.; ei să vă vorbească despre acest grandios eveniment istoric, despre trainicele legături de prietenie dintre poporul nostru și popoarele Uniunii Sovietice care construiesc comunismul. E bine să discutați în adunări închinate lui 7 Noiembrie despre cărțile avînd ca subiect viața și lupta marelui Lenin, despre cum învăța și muncea el. Iată și o temă pentru altă discuție educativă: „Pionierii sovietici, fii demni ai partidului comunist". Cu acest prilej, puteți evoca, folosind cărți, reviste, albume, aspecte din contribuția pionierilor sovietici în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, aspecte din aportul lor la construirea comunismului.

CALENDAR PIONIERESC

Iată cîteva date din această lună care pot prilejui în detașament discuții instructive;

6 noiembrie — 80 de ani de la nașterea lui Aurel Vlaicu, strălucit pionier al aviației romînești.

19 noiembrie — 15 ani de la moartea marelui savant romîn Emil Racoviță.

21 noiembrie — 75 de ani de la moartea remarcabilului povestitor popular Petre Ispirescu.

29 noiembrie — 110 ani de la moartea marelui patriot revoluționar-democrat Nicolae Bălcescu, scriitor și istoric, conducător al revoluției de la 1848 din Țara Romînească.

E duminică. Pionierii au venit astăzi în vizită la Muzeul Satului.

— E o casă din Maramureș, afirmă cu siguranță un băiat.

O recunoaște pentru că a fost într-o excursie pe acele meleaguri. Alți pionieri discută cu aprindere despre cum erau casele țărănești în trecut, despre noile locuințe care le iau acum locul.

Despre activitatea cultural-artistică

Odată un băiat mi-a spus:

— Știi ce? La noi în unitate se desfășoară o activitate cultural-artistică grozavă. N-ar strica să scrii despre ea.

Bineînțeles, am pornit deîndată într-acolo. În holul școlii, o vitrină cu diplome multicolore, din care reieșea că unitatea ocupase de mai multe ori locuri fruntașe la concursul cultural-artistic. Probabil că asta îi atrăsese atenția prietenului meu. L-am căutat pe președintele unității și el mi-a spus:

— Stăm binișor cu activitatea culturală! Avem o brigadă artistică de agitație formată din zece pionieri, o echipă de dansuri populare — patrusprezece pionieri — și cinci recitatori, foarte talentați. Am luat premiu întotdeauna; și la raion, și la regiune!

— Perfect. Dar ceilalți?

— Care ceilalți?

— Unitatea voastră are vreo 150 de pionieri. Scăzîndu-i pe cei 30 din formațiile artistice, ceilalți ce fac?

— Aplaudă! Încurajează formațiile artistice!

— Atît?

— Tovarășe, noi am luat cîteva premii pentru activitatea cultural-artistică, nu știu unde vreți să ajungeți!

— Atunci, notează.

E vorba despre **caracterul de masă** al activității cultural-ar' ice în unitate. E foarte bine — și chiar trebuie să aveți echipa de dansuri, de teatru, de cor. Dar nu-i de ajuns! Fiecare pionier din unitate trebuie să participe la activitatea cultural-artistică! Un mijloc e organizarea de **vizionări** de filme și spectacole teatrale; altul, **recenziile și discuțiile** despre cărți; apoi, audițiile muzicale la radio sau cu ajutorul discurilor, **întîlniri** cu scriitori și oameni de știință care să vă vorbească despre artă și literatură, despre cele mai noi descoperiri științifice. Iată și cîteva **teme cu care puteți organiza adunări interesante:** „Despre originea și evoluția omului", „Zborul în Cosmos — victorie istorică a oamenilor sovietici", „Scriitori romîni contemporani", „Ce este muzica simfonică", „Cum privim o pictură", și așa mai departe. Dacă îi veți întreba pe pionierii din unitate, cu siguranță că ei vor sugera, potrivit preocupărilor lor, încă multe teme atrăgătoare! De o mare importanță e **învățarea de cîntece și poezii dedicate patriei socialiste, partidului nostru.** Acestea pot fi învățate în adunări de grupă sau cu prilejul activităților pionierești de duminică. Cît privește formațiile de teatru, cor, dansuri ele trebuie să urmărească nu numai reușita calitativă a programelor, ci și **atragerea în rîndul lor a noi amatori.** De pildă, nu este neapărat necesar ca un băiat să joace rolul principal în toate piesele echipei de teatru; sînt încă mulți copii îndrăgostiți de scenă care așteaptă să fie stimulați! V-am expus aici doar cîteva aspecte la care trebuie să vă gîndiți atunci cînd, alcătuind programele de activități ale detașamentelor și al unității, vă ocupați de acest obiectiv însemnat — activitatea cultural-artistică. Firește, este neapărat necesar ca în toate aceste chestiuni să cereți sfatul și sprijinul tovarășilor instructori și profesori.

DINU ALEXANDRESCU

LA PRIMIREA CRAVATEI ROŞII

În dimineaţa aceea de toamnă, soarele nu prea era darnic cu razele sale: ici-colo străpungeau norii şi ieşeau vesele spre noi. În dreptul Şcolii medii nr. 7 „I. L. Caragiale" din Bucureşti, ziua aceasta obişnuita părea însă că are o importanţă deosebită, ceva sărbătoresc. Intrau pe uşa mare a şcolii copii frumos îmbrăcaţi, cu buchete de flori în braţe. Îi însoţeau, emoţionaţi, părinţii. Copiii nu vorbeau prea tare şi nici nu rîdeau zgomotos. Din cînd în cînd o întrebare, o frază spusă pînă la jumătate sau pur şi simplu:

— Mamico, e bine călcat gulerul cămăşii?... N-are nici o cută? — deşi cămaşa era impecabil călcată.

— Mamă, oare?... şi vocea copilului se oprea. Întrebarea continua în ochii lui şi ai mamei deopotrivă emoţionaţi cu ai copilului.

...O sală mare. Careul pionieresc. Tovarăşa instructoare superioară. Drapelul unităţii, gorniştii. În faţa careului, cîţiva şcolari din clasa a III-a. Două şiruri de scaune ocupate de invitaţi — părinţii şi fraţii mai mici. Şi flori. Foarte, foarte multe flori. Azi e sărbătoare în unitatea de pionieri nr. 18 din Capitală: detaşamentul nr. 11 al claselor a IV-a C şi a IV-a D primesc în rîndurile lor un număr de şcolari din clasa III-a A.

Rînd pe rînd, sînt puşi în discuţia adunării şcolarii: Cutoiu Dan, Lustig Adrian, Poşa Mircea, Protopopov Nadejdea. Sînt copii foarte buni: la învăţătura au numai note de 10, sînt disciplinaţi, buni colegi. Gălăteanu Sorin, Gheorghe Florin şi Chiriţă Nicoleta sînt copii silitori care au dovedit că pentru ziua cînd vor purta la gît cravata roşie nu trebuie să te pregăteşti cu puţin înainte, ci mereu, zi de zi, prin rezultatele tale, prin comportarea ta.

Momentul primirii cravatei roşii e solemn şi emoţionant. Apoi, alături de ceilalţi pionieri, primul „Sînt gata întotdeauna!".

Din această clipă, aţi devenit pionieri. Din acest moment, copiii mei dragi, sînteţi, într-adevăr, acel „...eu, tînăr pionier al Republicii Populare Romîne..." Şi acest lucru trebuie să-l ţineţi minte mereu, în fiecare zi şi să-l dovediţi în fiecare faptă.

E. SKIBINSKI

Şezătoarea prieteniei

Chipul drag, atît de cunoscut de toţi pionierii, priveşte cu ochii zîmbitori din tabloul mare, aşezat sus, pe perete. Este chipul Zoiei neînfricate, ale cărei fapte de eroism le reînvie acum cu însufleţire pionierii detaşamentului claselor a VII-a de la Şcoala medie nr. 10 din Bucureşti. Dar despre mulţi alţi eroi sovietici vorbesc pionierii în şezătoarea lor închinată prieteniei romîno-sovietice, despre întregul popor sovietic, despre care ştiu atîtea lucruri minunate. Iar acum, pregătind şezătoarea, lucrînd albumul cu vederi, fotomontajul, privind împreună în ziare şi reviste, pionierii au aflat noi amănunte din viaţa oamenilor sovietici şi a fiilor lor.

Cu toţii o ascultă pe talentata recitatoare Creţulescu Tamara. Apoi răsună un cîntec pionieresc. O altă pionieră s-a pregătit să recite frumoasa poezie „Cîntec de dragoste pentru patria sovietică" de Maria Banuş. Pionierii unei grupe s-au gîndit să citească din reportajele lui Geo Bogza despre ţara sovietică. Imaginea vieţii fericite a marelui nostru prieten, poporul sovietic, apare în faţa copiilor tot mai grăitoare. Şi despre dovezile de prietenie şi ajutor ale acestui prieten, pionierii ştiu multe. Ei amintesc cu mîndrie de frăţia de arme romîno-sovietică în lupta împotriva fascismului, de ajutorul primit în construirea vieţii noastre fericite.

— Am primit de curînd o scrisoare din Uniunea Sovietică, spune cu bucurie pioniera Mărăscu Mihaela. Vreţi să v-o citesc? Pot să o spun pe dinafară! Am citit-o de atîtea ori...

...„Dragă prietenă..." începe să reproducă Mihaela şi ochii tuturor se îndreaptă către ea. Cu toţii vor să afle cît mai multe despre harnicii pionieri sovietici, al căror exemplu vor să-l urmeze. De altfel, şi ei se pot mîndri cu multe realizări frumoase. De aceea şi hotărăsc să scrie o scrisoare prietenilor în care să le povestească despre viaţa lor minunată.

Şezătoarea pionierească închinată prieteniei romîno-sovietice a purtat gîndurile pionierilor către minunaţii oameni sovietici care construiesc comunismul, către puternica noastră prietenă — Uniunea Sovietică.

E. DONOSE

Foileton

Intîmplările lui Florea...

„Cică aşa-s unii oameni, se gîndea într-o zi, amărît, Fîntînă Florea, din comuna Ma-alo[illegible], raionul Calafat. Ori le merge totul din plin, ori... Uite, chiar astăzi dimineaţă, îşi aminti el, cînd era tocmai să ajung la şcoală, hop, pisica neagră!"

Şi... unul, doi, trei, patru... nouă. Auzise că numai făcînd nouă paşi înapoi mai poţi scăpa de „ghinion". Dar...

— De ce ai întîrziat? l-a întrebat tovarăşa profesoară.

— Să vedeţi, am avut... ghinion!

— Cunosc eu „ghinioanele" tale. Stai jos. Să nu se mai repete.

Aceasta s-a întîmplat astăzi, dar să vedem ce-a făcut Florea ieri, alaltăieri, poate atunci i-a mers totul din plin, mai ştiţi?

— Ce am avut de învăţat pentru astăzi? i-a întrebat tovarăşul profesor pe elevii clasei a VII-a.

— „Iubeşte ţara ta" a răspuns cu siguranţă un pionier.

Şi, la cererea tovarăşului profesor, a început să recite.

— Mulţumesc, l-a întrerupt acesta. Continuă tu, Florea.

„În casele de mîna ta clădite". În... în...

Dar mai departe nu mergea. A citit-o o singură dată ce-i drept, dar a dormit noaptea cu... cartea sub cap. Auzise că dacă procedează aşa, are a doua zi „noroc" la lecţie.

— După prînz mergem la gospodăria colectivă, vizităm sectorul zootehnic, dăm şi noi o mînă de ajutor pe acolo, i-a anunţat preşedintele grupei.

Zis şi făcut. După-amiază, Florea şi-a terminat lecţiile, dar cînd să plece spre gospodărie, „ghinion", îi iese în cale o fată cu găleata goală. Nu s-a mai dus, ce, doar ştie că „nu-i merge bine".

Gînduri ale lui Florea. Să vedem însă ce gîndesc şi alţi pionieri din clasa a VII-a A.

— Nu-i adevărat că a avut ghinion cu pisica neagră! Astea sînt basme. A pierdut timp cu... cei nouă paşi, a ocolit, a mers cu capul în nori, a spus Dumitru Cristian.

— Nu de la o singură citire se învaţă o poezie, a răspuns şi Ignat Irina.

— Ce găleată goală? adăugă Cristea Ştefan. Şi nouă, chiar în poarta gospodăriei ne-a ieşit cineva cu găleţile goale. Cu toate acestea ne-a mers foarte bine. A fost o vizită minunată!

★

E timpul ca Florea să înţeleagă că nu e vorba de nici un „ghinion", ci de lene. Voi ce părere aveţi, copii? Poate vreţi să-i spuneţi şi voi ceva lui Florea. Trimiteţi scrisorile pe adresa redacţiei.

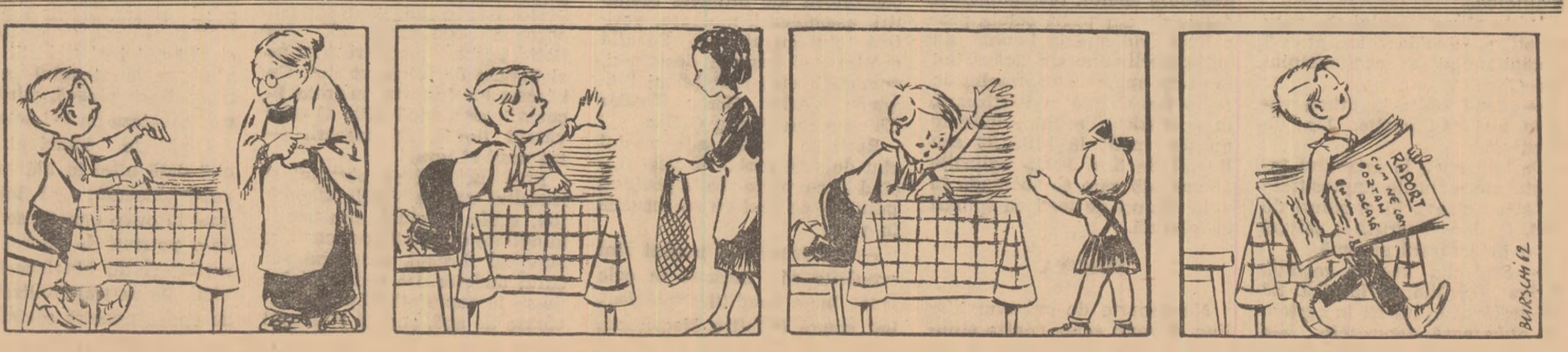
CRISTINA ANDREI

Recreaţie la Şcoala de 8 ani din comuna Sărăţeni, raionul Urziceni, regiunea Bucureşti. Jocul cu mingea te înviorează, şi lecţia ce va urma o vei asculta cu interes sporit.

Gelu este „ocupat"

Zice buna: — Vrei s-aduci
Zece-douăzeci de nuci?
Vreau să fac un cozonac...
— Nu mă duc! Nu vezi ce fac?

— Gelule, te rog să cumperi...
— Mamă, poţi să te şi superi
Dar prea-mi staţi pe cap mereu.
Toate vreţi să le fac eu?

— Gelule, mi s-a stricat
Din nou „fierul de călcat".
Hai, te rog, de mi-l repară.
— Ba, mai bine, ieşi afară!

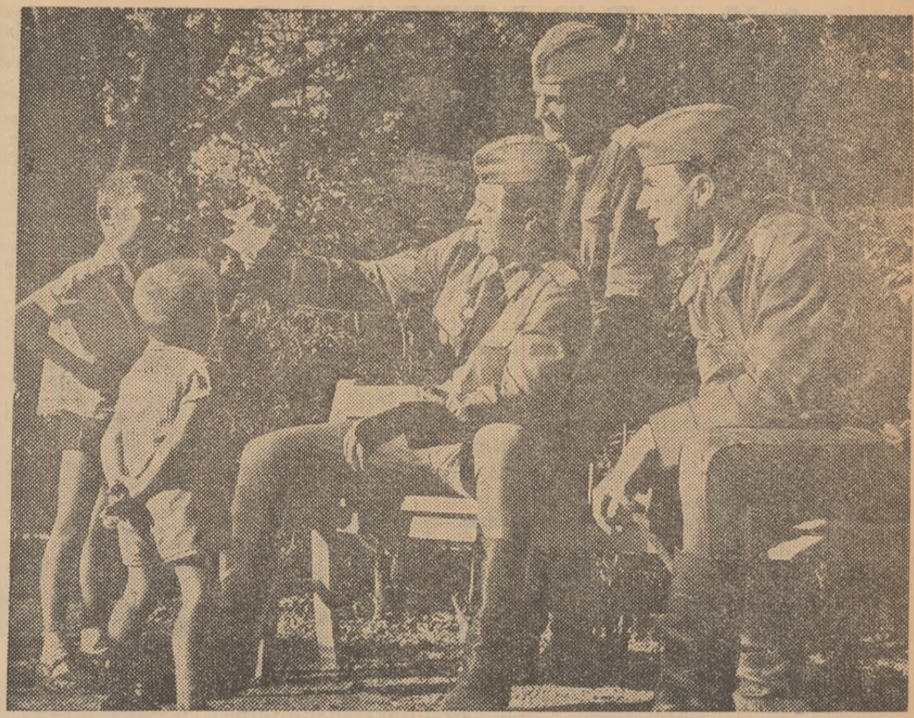
— Tii, grozav l-am mai lucrat,
Asta da, bun referat!
Dar şi tema e frumoasă —
„Cum să te comporţi acasă".

De strajă păcii, libertății și independenței patriei

În fiecare an, la 25 octombrie, poporul nostru sărbătorește Ziua Forțelor Armate ale R. P. Romîne. Această sărbătoare evocă una din cele mai glorioase pagini din istoria luptei poporului romîn pentru libertate: ziua de 25 octombrie 1944, cînd prin lupta eroică a ostașilor romîni și sovietici, prin eforturile și lupta maselor populare conduse de Partidul Comunist din Romînia, întregul teritoriu al țării a fost eliberat de sub ocupația fascistă.

Însuflețită de un puternic avînt patriotic, armata romînă a luptat cu abnegație, împreună cu formațiunile de luptă patriotice pentru înfăptuirea victorioasă a insurecției armate din August 1944. Mai tîrziu, cot la cot cu eroica armată sovietică, armata romînă s-a acoperit de glorie în luptele pentru eliberarea Ardealului de nord, Ungariei și Cehoslovaciei, pînă la victoria finală asupra Germaniei hitleriste. În focul luptelor comune împotriva fascismului s-a pecetluit frăția de arme romîno-sovietică, s-a întărit prietenia frățească dintre poporul romîn și marele popor sovietic. În amintirea poporului nostru vor trăi veșnic faptele de eroism ale ostașilor romîni și sovietici care s-au jertfit pentru libertatea și independența patriei noastre.

Prin grija partidului și sub conducerea sa înțeleaptă, armata noastră este continuatoarea glorioaselor tradiții de luptă ale poporului și apărătoarea de nădejde a cuceririlor sale revoluționare. Datorită grijii permanente a partidului pentru întărirea capacității de apărare a țării, Armata R. P. Romîne este o armată cu adevărat populară, bine instruită, disciplinată, înzestrată cu tehnica de luptă cea mai modernă, devotată trup și suflet cauzei socialismului și păcii, gata oricînd să apere independența și suveranitatea patriei, munca pașnică, creatoare a poporului nostru. În același timp, împreună cu forțele armate ale celorlalte state participante la Tratatul de la Varșovia, armata noastră populară este gata să apere securitatea lagărului socialist și pacea.

Ostași ai armatei noastre populare de vorbă cu copiii.

DOVADĂ...

Dumitru Stanciu, vicepreședintele gospodăriei agricole colective din Conduratu, raionul Mizil, punea ordine în niște hîrtii. După ce socoti cîteva clipe, exclamă satisfăcut:

— De azi înainte încep să completez o nouă rubrică în registru: realizări peste plan!

— Asta înseamnă că la ferma de păsări aveți niște crescătoare foarte harnice și pricepute în muncă.

— Desigur, spuse tovarășul Stanciu. Dacă vreți, haideți să stăm de vorbă cu „ele".

La marginea satului, lîngă șirurile de paie, pe o rază de cîteva sute de metri pătrați, o mulțime de găini și pui mari, dolofani, împînziseră cîmpul. Doi bărbați, unul ca la vreo treizeci și ceva de ani, celălalt mai în vîrstă, cu tîmplele ninse, ne întîmpinară la intrarea în fermă.

— Faceți cunoștință, mi se adresă zîmbind tovarășul Stanciu: „crescătoarea" de păsări Nicolae Vetcu și ajutorul său, Constantin Manole. Apoi începu să rîdă de-a binelea de nedumerirea mea.

Despre împrejurările în care a devenit Nicolae Vetcu crescător de păsări am aflat, acolo la fermă, o istorioară nu prea lungă dar plină de tîlc. Timp de cîțiva ani, la Conduratu, fie că păsările nu creșteau în greutate, fie că dădea cîte o molimă în ele, sectorul avicol nu se dovedea rentabil. Așa încît, atunci cînd venea vorba de ferma de păsări, unele colectiviste spuneau: „Cu găinile astea mai mare daraua decît ocaua. Mai bine lipsă..."

— Trebuia să dovedim contrariul, continuă tovarășul Stanciu. Ne-am gîndit atunci să încredințăm ferma unui colectivist destoinic. L-am propus pe tovarășul Vetcu, un băiat tare harnic care, muncind cu pasiune și pricepere, așa cum scrie la carte, a pus ferma pe roate. Colectiviștii s-au convins că păsările sînt aducătoare de mari venituri. De aceea, ne-am propus ca în anii următori să dezvoltăm tot mai mult sectorul avicol.

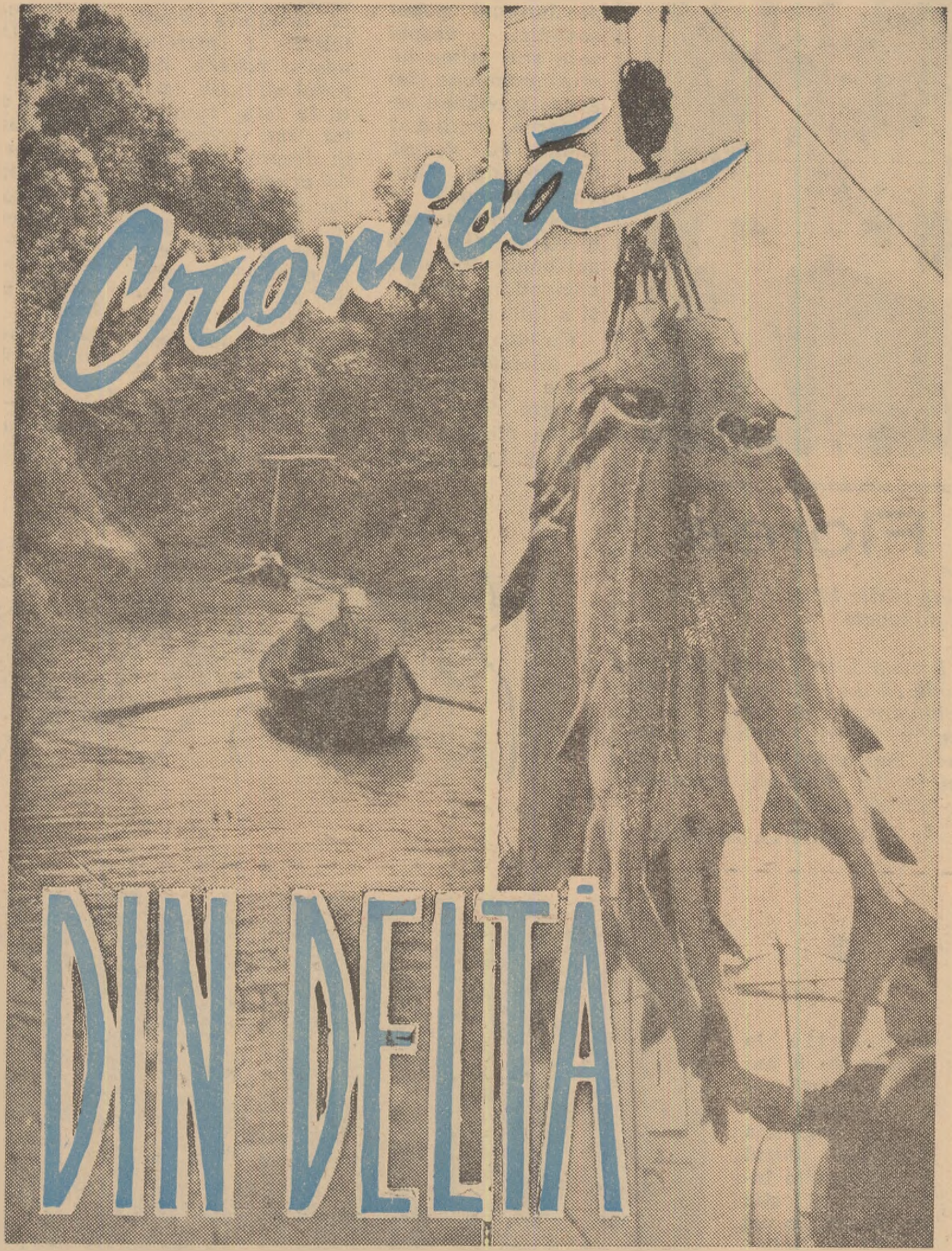
Dovada că putem să realizăm așa ceva, există!...

I. A[illegible]DREI

Cronica din Deltă

Reportaj de AL. DINU IFRIM

O liniște solemnă cuprinde hățișurile nesfîrșite de stuf și apă. Se pare că Delta e amorțită, că nimic nu pulsează în lungul coridoarelor acvatice, spuzite în mai cu pălăriuțele albe ale nuferilor. Alta însă e realitatea...

De la cîrma vasului pe care ne aflăm, se aude vocea groasă a căpitanului, a comunistului Ilie Chirilov.

— Așa-i Delta la prima vedere, zici că-i pustie. Dar... ia uitați-vă!

Pe fața apei, la orizontul îngustat de malurile împresurate cu sălcii străvechi și ziduri de stuf, își face apariția o șalupă cu o încărcătură enormă.

— Stuf din vechea recoltă. E dus la Brăila, la fabrică. Să fie prefăcut în hîrtie, în carton. Se eliberează depozitele. S-a copt stuful nou, acuș începe recoltatul. Mecanizatorii sînt în fierbere — ascultați cum duduie mașinile!

Ochii marinarului se umplu deodată de lumină. De lumina soarelui care, iată-l, s-a înălțat deasupra apelor, răspîndindu-și razele de aur peste satele pescărești ridicate la lumină în anii puterii populare. Scăpărînd viu prin antenele aparatelor de radio din Crișan și Partizanul, în acoperișul școlilor înălțate nu de mult la Mila 23 sau Ilganii de Sus. Peste oglinzile apelor sub care se zbenguie în voie cîrduri de pești cu spinări de platină.

ȘONTEA

Nu departe de ostrovul Maliuc, devenit acum centru științific de cercetare a stufului, unde s-au înălțat construcții monumentale, se află secția stuficolă Șontea.

De cum pășești pe mal, privirea întîlnește șirul mașinilor noi-nouțe, de recoltat stuf. Mecanizatorii fac ultimele pregătiri, asamblează motoare, verifică totul cu atenție. Se află printre ei oameni destoinici, comuniști cum sînt Mihai Plaxencu, Vasile Grosu, Toader Chiosea sau Sergiu Gîrlea.

Roșii ca focul, alte mașini sînt deja în probă, le vezi trecînd într-o parte și alta pe lîngă peretele de stuf ce se leagănă în vînt.

— Coloanele de mașini sînt pregătite să înceapă în cele mai bune condiții secerișul, îmi spune Dumitru Negrișanu, inginerul șef. S-au luat măsuri ca mecanizatorilor să nu le lipsească nimic în campanie. Nici chiar activitatea cultural-sportivă. Și zicîndu-mi acestea, îmi arată cu mîna cîțiva tineri ce joacă șah pe puntea unui vas ancorat lîngă mal.

Aflu că acest vas enorm e un dormitor plutitor. Mecanizatorii au pe el bibliotecă flotantă, jocuri de șah etc. Vasul îi însoțește în timpul recoltării stufului în labirintul de canale din Deltă.

MILA 35!

De la acest punct piscicol, de pe brațul Sulina, se desprinde un canal îngust, risipindu-se în păienjenișul canalelor ce brăzdează, în lung și în lat, cei aproape 5 000 km p cît are Delta. Pescarii s-au strecurat pe el înainte de ivirea zorilor. Cu bărcile lor înguste, înșirate în convoi, una după alta. O adevărată flotilă. Și pescarii — tot unul și unul!

Mi-l închipui pe bătrînul și iscusitul pescar Vasile Cubanțov, acolo în ghiol, sub trestii mîngîiate de aripile pelicanilor, scrutînd desișul, ascultînd susurul undelor. De vede ridicîndu-se la suprafață bășicuțe sticloase de apă, știe că ciortanul scurmă cu botul la rădăcina plantelor. Și-și întinde cu meșteșug vintirele. Ciortanul, drept în plasa vintirelor să nimerească! Și nu numai ciortanul, ci chiar hoața de roșioară pe care o vede trecîndu-i pe sub nas, săgetînd apa cu aripile.

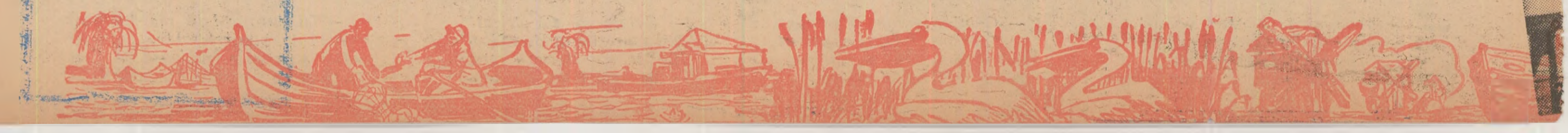
Mă întorc la cherhana. Plecasem de unul singur să întîmpin pescarii. Să-i cunosc pe moș Cubanțov, pe Terente, fecioru-său, pe Simion Condratov.

Pe mal — cîțiva oameni adunați roată. Hariton Trifan, un pescar ieșit la pensie dar care nu vrea cu nici un chip să stea acasă, se grăbește să-mi explice:

— Mașină de pescuit, auzi matale?! Electrică. Bîzîie la pești și ei... ies la suprafață! Numai să-i culegi cu minciocul și să-i pui în barcă. Și scărpinîndu-se cu degetul în barba țepoasă, se pleacă, mirat încă, s-o cerceteze pe îndelete.

Omul de astăzi al Deltei, altă dată uitat în hățișurile ei, așa-i obișnuit: să întîmpine noul la orice pas. Să se bucure de-o potrivă de zborul pescărușilor și de binefacerile tehnicii. De un trai civilizat, demn de epoca noastră socialistă.

Vizita solilor poporului romîn în Birmania

După o vizită de opt zile în India, tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ion Gheorghe Maurer și Corneliu Mănescu au plecat spre Birmania. Oaspeții romîni au părăsit India însuflețiți de amintiri frumoase, purtînd cu ei imaginea eforturilor depuse de poporul indian pentru o viață mai bună, pentru continua consolidare a independenței sale, convinși că relațiile strînse și prietenești dintre India și Romînia vor continua să se dezvolte și vor duce la o colaborare pe mai departe în lupta comună de promovare a păcii mondiale.

Luîndu-și rămas bun de la conducătorii Indiei, pe aeroportul Palam, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej l-a rugat pe primul ministru J. Nehru să transmită poporului indian urări de pace și prietenie din partea sa personală și din partea poporului romîn.

★

Aeroportul capitalei birmane l-a întîmpinat pe oaspeți pavoazat sărbătorește. Pe o pancartă se putea citi, în limbile romînă și birmană: „Salutăm din inimă pe președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Romîne". Generalul Ne Win, președintele Consiliului Revoluționar al Uniunii Birmane, sosit în întîmpinarea oaspeților, le-a urat bun venit și împreună cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a trecut în revistă garda de onoare.

După primirea de la aeroport, oaspeții romîni și persoanele oficiale s-au îndreptat spre casa rezervată oaspeților poporului birman — reședința președintelui Consiliului Revoluționar.

Rangoon, capitala Birmaniei, este un oraș îmbrăcat în verdeață; casele sînt mici, adesea fără etaj și uneori suspendate, pentru a putea fi ferite de apă. Orașul are o veche tradiție de lupte purtate împotriva feluriților colonialiști invadatori.

După-amiază, oaspeții romîni au făcut o vizită președintelui Ne Win la Casa Dagon.

A doua zi — duminică — a fost consacrată convorbirilor cu conducătorii birmani și vizitării frumosului Rangoon. Poposind la Pagoda de Aur și semnînd apoi în cartea de onoare a acestui minunat monument, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a scris: „Cu admirație și stimă față de acest monument istoric, mărturie a străvechii culturi a poporului birman". Oaspeții romîni au vizitat apoi Mauzoleul generalului Aung San, erou național birman, gara fluvială, Parcul Aung San, grădina zoologică, unde se află și un elefant alb — presupus singurul din lume, au fost vizitate și alte locuri importante din oraș.

Pretutindeni, oaspeții romîni au fost întîmpinați cu multă căldură, expresie a prieteniei sincere ce leagă popoarele romîn și birman.

Luni dimineața, solii poporului romîn au părăsit Birmania.

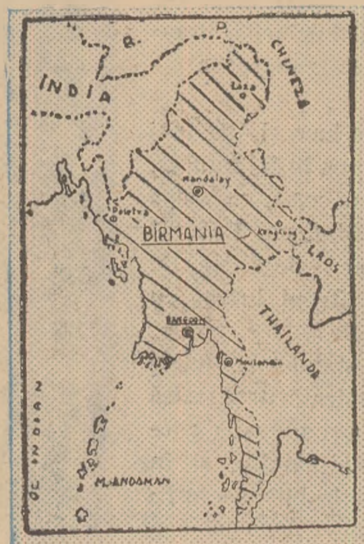
Birmania

Colonie engleză de la jumătatea secolului al XIX-lea, Birmania a devenit independentă la 4 ianuarie 1948 cînd a fost declarată Uniunea Birmană, stat situat în nord-vestul peninsulei Indochina și mărginit de India, Pakistan, R.P. Chineză, Laos, Tailanda și Oceanul Indian.

Uniunea Birmană are o suprafață de 677 950 km p și o populație de aproape 21 milioane locuitori. Principalele orașe ale Birmaniei sînt Rangoon — 737 000 de locuitori, capitala țării, și Mandalay și Moulmein, orașe cu peste 100 000 de locuitori. Limba oficială este birmana.

Exploatată peste un secol de către colonialiștii englezi, Birmania este o țară în a cărei economie o mare însemnătate o are agricultura, cu care se ocupă aproape trei sferturi din populație. Principala cultură este orezul, Birmania producînd aproximativ 6,8 milioane tone anual. Alte culturi: mei, porumb, arahide, trestie de zahăr, bumbac, cauciuc, lemn de esență tare; se cresc animale. Se dezvoltă tot mai mult extracția petrolului, metalelor neferoase, wolframului.

Popoarele Birmaniei — birmani, kareni, chini... — sînt popoare pașnice, care-și îndreaptă toate forțele spre construirea unei patrii noi, libere. Birmania se numără între cele 5 state care au inițiat Conferința de la Bandung — la care au participat 29 de țări afro-asiatice — conferință care s-a declarat pentru promovarea păcii și colaborării internaționale, pentru coexistență pașnică.

1. Gata să înceapă recoltatul stufului!

2. Descărcatul peștelui se face mecanizat.

3. Moș Cubanțov cercetează mașina electrică de pescuit.

4. O partidă de șah pe puntea vasului-dormitor.

Din activitatea tineretului sovietic

Șantiere studențești

Vara aceasta, în Ținutul pămînturilor desțelenite (Kazahstan) a plecat un grup de zece mii de studenți de la 30 de institute de învățămînt superior din Moscova, Leningrad și Kiev. Ei au construit în ultimile luni în 128 de sovhozuri gigant de aici peste o mie de apartamente pentru muncitori și funcționari și aproape 800 mari obiective de producție și social-culturale. De asemenea, studenții au construit anul acesta școli pentru 5 000 de elevi, silozuri cu o capacitate de 6 milioane puduri cereale, adăposturi pentru 30 000 de vite cornute mari și pentru 40 000 de oi. În afară de aceasta, tinerii constructori au ținut 850 lecții și convorbiri la taberele de cîmp, iar artiștii amatori au dat peste 400 de concerte.

„Reflectorul comsomolist"

Comsomoliștii din Leningrad au pornit o largă acțiune pentru folosirea maximă a utilajului industrial, pentru o înaltă productivitate a muncii. Această inițiativă și-a găsit un larg ecou în rîndurile tineretului din fabrici, uzine, mine și alte întreprinderi industriale ale Uniunii Sovietice. Răspunzînd chemării Comsomolului — „Tineretul, la mașini!", mii de tineri și tinere care și-au terminat școala vin să lucreze în uzine și fabrici.

Recent, au luat naștere în Uniunea Sovietică detașamente de șoc — „Reflectorul comsomolist", care ajută la descoperirea și valorificarea rezervelor în producție, nefolosite încă. Numai la Moscova această inițiativă s-a extins în peste 600 de întreprinderi.

„Un tractor plus un tractor"

Este o prețioasă inițiativă luată de comsomolistul Viktor Dubinin din Ținutul pămînturilor desțelenite. El a lucrat cu tractorul său timp de trei ani fără să-i facă vreo reparație capitală. Dubinin a hotărît ca încă trei ani să nu facă la tractorul său reparații capitale iar cu mijloacele bănești economisite astfel să se achiziționeze un nou tractor. Inițiativa lui Viktor Dubinin a fost îmbrățișată de mii și mii de tineri tractoriști din Uniunea Sovietică.

AL 4-lea PAVILION DE MOSTRE

De cum au pășit pragul grandioasei construcții circulare din sticlă și metal, în fața ochilor le-a apărut o floare metalică, uriașă, cît un stîlp de telegraf! Și strălucitoare, ca aurul!

Oare unde să te uiți mai întîi! La bazinul ce înconjoară floarea de aur și pe care lunecă mici vaporașe, la cupola în vîrful căreia, printr-un ochi de cristal, se zărește cerul? Sau la atîtea și atîtea produse, de toate felurile, de toate culorile!

— Parcă-am fi într-un uriaș caleidoscop, remarcă o pionieră.

— Ce frumoase sînt instrumentele muzicale! Să mergem la standul acesta, tovarășă instructoare, propune o altă fată. Știți, și eu cînt. La vioară...

— O să vizităm toate standurile, organizat, le spune Cristina Leca, instructoarea.

Și Cojocaru Rodica, Constandache Doina, Sendroiu Cristina, Popa Petre, Dan Anca, Vintilă Ana, Bradu Grigore și ceilalți pionieri și școlari din clasa a VI-a E de la Școala medie nr. 7 din București veniți să viziteze cel de-al IV-lea Pavilion de mostre, pornesc la drum. Da, pornesc la drum! Căci îți trebuie timp să parcurgi marile coridoare circulare pe care sînt expuse mostrele de mărfuri.

Copiii se opresc îndelung în fața aparatelor de radio produse de fabrica „Electronica", admiră apoi bicicletele, frumoasele frigidere „Fram", albe ca zăpada, mașinile de cusut și de spălat, electrice. Și, bineînțeles, cu toții au apreciat dulciurile. Bomboanele, ciocolata, feluritele produse zaharoase.

Dar, timpul nu stă pe loc...

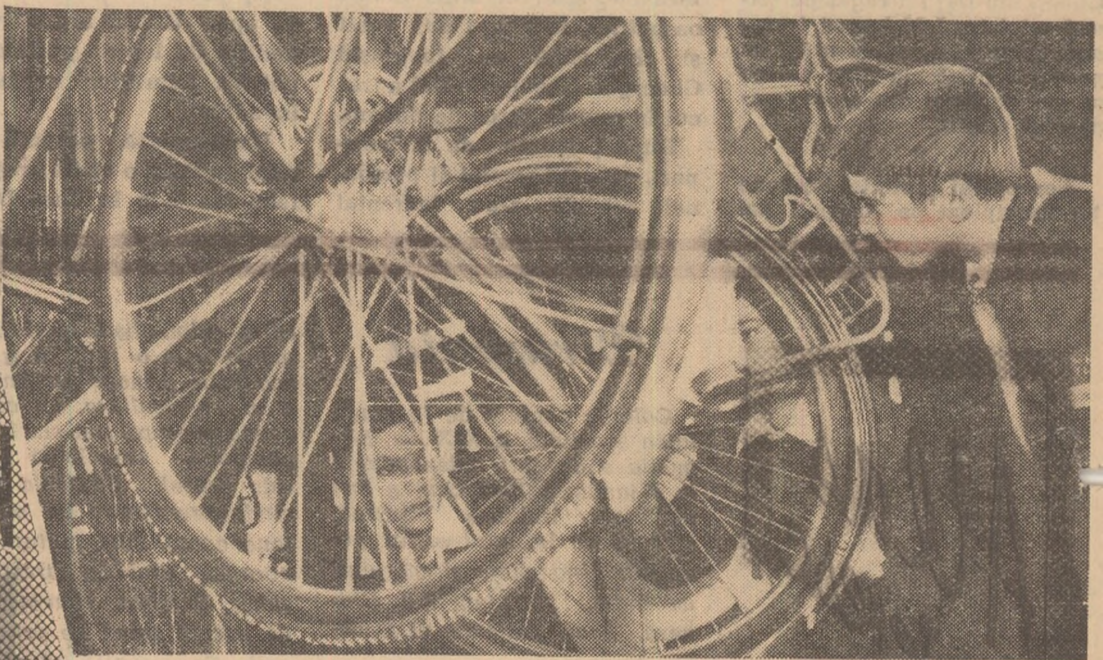
Pionierii au întîlnit în cale multe lucruri, dar mai au încă de văzut. Uite, acum au ajuns în fața unei... camere mobilate. O cameră pentru copii, cu masă și pat, cu scaune tapisate, cu bibliotecă. Lemnul mobilierului strălucește de parcă ar fi de sticlă. Pe jos, covoare țesute în culori vii. Totul lucrat cu gust, să ne înfrumusețeze locuințele.

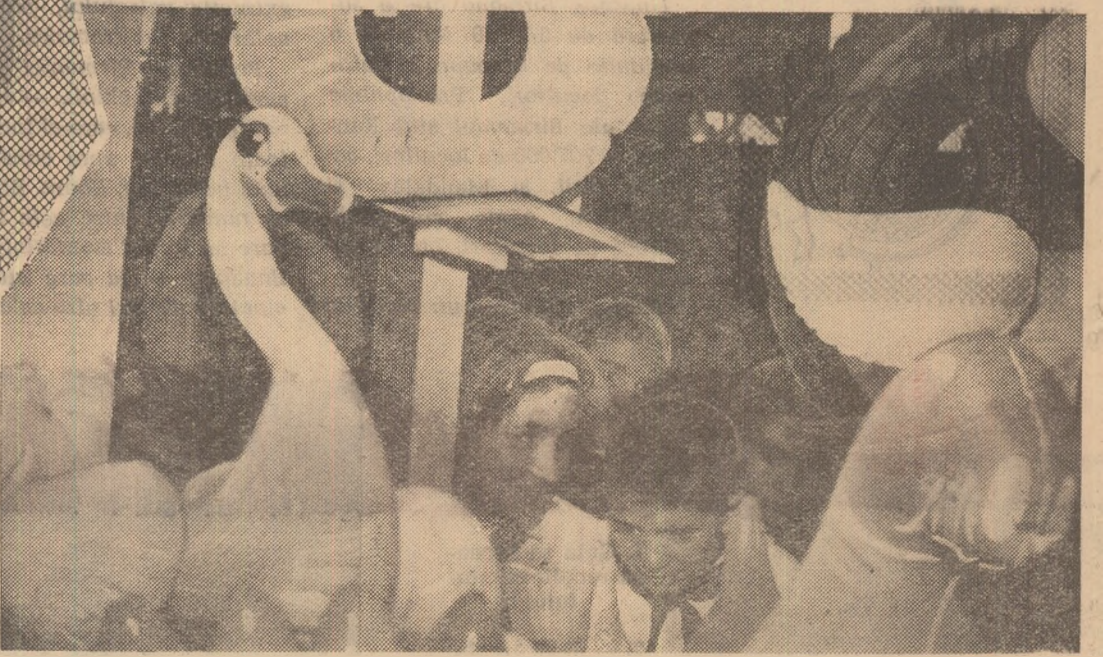
O lumină vioaie îmbrățișează standurile, fețele oamenilor pline de admirație. Admirație transmisă și în cele 40 de caiete de observații și sugestii, care se află în diverse puncte ale pavilionului, și în care cuvintele „excepțional", „admirabil" se întîlnesc aproape la fiecare notație.

...Rînd pe rînd, în fața ochilor trec standurile cu rechizite școlare, cu obiecte din material plastic, confecții pentru copii, țesături din fire fine de bumbac și fire sintetice, frumoasele cusături cu motive naționale. Răspunzînd exigenței mereu crescînde a cumpărătorilor, nenumăratele produse prezentate la cel de-al IV-lea Pavilion de mostre reflectă avîntul impetuos al industriei noastre socialiste. Pavilionul constituie un prilej de legitimă mîndrie patriotică

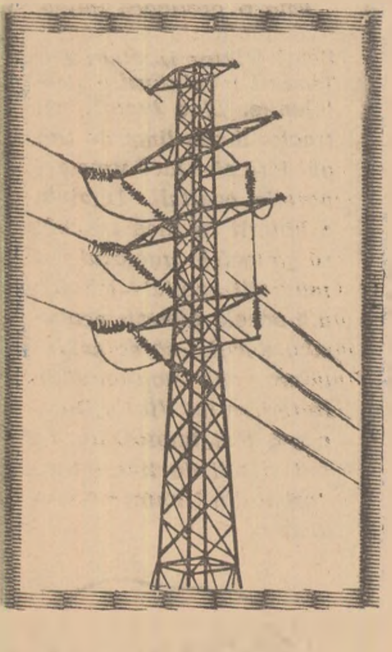
AL. PROFIRIU

Energii ale viitorului

În veacul nostru, știința se dezvoltă cu o iuțeală nemaiîntîlnită. Noi și noi taine ale naturii, noi posibilități uriașe de dezvoltare a tehnicii, industriei, agriculturii, sînt descoperite de savanți.

Dacă secolul XIX a fost denumit secolul aburului și al electricității, secolul XX este secolul cuceririi Cosmosului, al energiei atomice, secol în care știința și tehnica au făcut salturi uluitoare. Masele plastice, televiziunea, cibernetica, chimizarea și mecanizarea agriculturii sînt numai cîteva ramuri în care știința a obținut realizări de necrezut.

*De o mare importanță pentru progresul necontenit al industriei, agriculturii, pentru creșterea nivelului de trai al omenirii este cantitatea de energie electrică produsă. La ora actuală, raportată la întreaga omenire, pentru fiecare om revine 0,1 Kw de putere instalată. Aceasta este mult prea puțin față de ce s-ar putea realiza prin folosirea resurselor naturale care permit să ridicăm de cîteva ori acest coeficient. Dar și aceste resurse: cărbune, petrol, energia apelor și în ultimul timp uraniul, thoriul, deși sînt foarte mari sînt totuși limitate. De aceea, oamenii de știință au și început să caute izvoare noi, mai puternice de energie. Care sînt aceste izvoare? Reacția termonucleară dirijată *), folosirea energiei solare și a căldurii din adîncurile pămîntului.*

Oamenii de știință sovietici au și obținut unele succese în realizarea reacției termonucleare dirijate. Acest lucru face în principiu realizabil procesul reglementării și dirijării reacției termonucleare, lucru care ar duce la o creștere considerabilă a energiei electrice într-un timp relativ scurt. Experiența științei contemporane arată că această problemă poate fi realizată de oamenii de știință încă în veacul nostru.

Al doilea izvor de energie ieftină și în cantități practic nelimitate ar putea fi Soarele. În fiecare secundă, Soarele trimite pe Pămînt o cantitate uriașă de energie calorică (40 trilioane kilocalorii). Dar cea mai mare parte a acestei energii se împrăștie și în parte este absorbită de atmosferă, în special de nori. La suprafața pămîntului ajunge în medie, în fiecare an, 30 la sută din energie. Dacă această energie ar putea să fie transformată în energie electrică, ar putea fi obținută o cantitate de energie electrică uriașă. Chiar și o zecime din cantitatea de energie solară care cade pe suprafața uscatului ar fi suficientă pentru a obține de cîteva mii de ori mai multă energie decît avem astăzi.

În momentul de față, acest lucru nu este posibil deoarece ar trebui să acoperim în întregime pămîntul cu fotoelemente care să transforme energia solară în energie electrică. Dar și problema folosirii energiei solare pentru producerea energiei electrice poate fi rezolvată de oamenii de știință într-un viitor apropiat, prin mijloace accesibile.

*Al treilea izvor inepuizabil de energie este căldura subterană a straturilor magmatice **) ale pămîntului, așezate la o adîncime medie de 30 de km de la suprafața pămîntului și la o adîncime mult mai mică pe fundul oceanelor. Cu ajutorul metodelor tehnologice de forare se va putea ajunge la asemenea adîncimi.*

Toate acestea arată că alături de cărbune, petrol, uraniu, thoriu, există și alte izvoare mai puternice de energie, care în momentul cînd omenirea le va putea stăpîni, ar putea satisface în întregime necesitățile mereu crescînde de energie electrică ale omenirii

*) = Transformarea unui element în altul se face cu eliberare de energie, sub formă de căldură. Reacția este termonucleară pentru că energia termică este eliberată din structura internă a atomului — nucleul.

**) = În straturile inferioare ale pămîntului materia se găsește sub formă incandescentă din cauza temperaturii foarte ridicate.

În Luna Prieteniei

În aceste zile, noi, pionierii de la Şcoala de 8 ani nr. 128 din Capitală recităm cele mai frumoase pagini din literatura sovietică, vizionăm diferite filme sovietice, organizăm audiţii muzicale din creaţia compozitorilor sovietici.

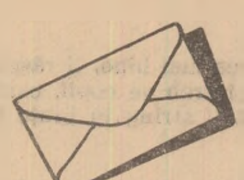
Din Kamciatka şi Voronej, precum şi din alte colţuri îndepărtate ale Uniunii Sovietice, străbătînd distanţe de mii de kilometri, ne sosesc cu regularitate scrisori de la prieteni dragi — pionierii sovietici. Rîndurile lor sînt deosebit de interesante ; aflăm despre notele bune şi foarte bune pe care le primesc, despre activităţile pionereşti la care participă, despre felul în care îşi petrec timpul liber. De asemenea, facem schimb de vederi şi timbre cu care organizăm apoi frumoase expoziţii. Bineînţeles, din expoziţie nu lipsesc cele mai frumoase scrisori primite de la prietenii noştri !

În cinstea Lunii prieteniei romîno-sovietice am hotărît să alcătuim albume care să oglindească realizările din anii puterii populare, viaţa nouă, luminoasă a copiilor din patria noastră. Aceste albume le vom dărui şcolilor în care învaţă pionierii cu care corespondăm.

MACOVEI SEBASTIAN DAN
cl. a VII-a B,
Şcoala de 8 ani nr. 128, Bucureşti

Toamna bogată a sosit în livezile colectivei ! Pionierii de la Şcoala de 8 ani din Otopeni, raionul 30 Decembrie, dau o mînă de ajutor la culesul fructelor.

Veşti de la noi corespondenţi

Dragă redacţie,

Prin aceste rînduri îţi transmit dorinţa mea de a deveni corespondentă a gazetei noastre dragi „Scînteia pionierului".

Eu sînt pionieră şi fac parte din detaşamentul nr. 3 al unităţii de pionieri de la Şcoala de 8 ani din comuna **Plosca**, raionul **Băileşti**. Despre unitatea şi activitatea noastră aş avea foarte multe de povestit dar dintre toate mi se pare mai interesantă acţiunea pionierească din zilele trecute...

La G.A.C. „Cîmpia Dunării" din comună, harnicii colectivişti au terminat strînsul fasolei dar... la munca aceasta am sosit şi noi, pionierii, să-i ajutăm. Strînsul boabelor de fasole e o treabă uşoară şi plăcută, aşa că am strîns cu uşurinţă 90 kg de boabe.

NICU ŞT. FLOAREA

Invăţăm

„Învăţaţi, învăţaţi, învăţaţi". Îndemnul marelui Lenin ne călăuzeşte şi pe noi, pionierii şi şcolarii de la Şcoala de 8 ani din comuna **Rusca-Montana**, raionul **Caransebeş**.

Din prima zi de şcoală eu, ca şi ceilalţi şcolari, m-am străduit să învăţ bine şi primele note să fie foarte bune. Astfel am primit 10 la aritmetică şi 10 la zoologie, dar aceasta nu mă mulţumeşte. Voi începe să-i ajut pe colegii mei care au rămas în urmă, să primească şi ei note la fel de bune.

Despre străduinţa şi succesele noastre la învăţătură voi scrie cu regularitate gazetei „Scînteia pionierului".

PÎRGARU FLORIN
cl. a IV-a

Bucurie

Îţi scriu pentru prima dată, dragă redacţie, şi vreau să-ţi împărtăşesc ca unei prietene bucuria pe care am simţit-o zilele acestea : la adunarea de alegeri, pionierii m-au ales preşedinte de detaşament. Nici nu-ţi poţi închipui ce emoţionat sînt de încrederea pe care mi-au dovedit-o colegii mei ! Avem diferite activităţi pionereşti. Astfel, acum ne ocupăm de şcolarii care au împlinit 9 ani. Noi îi ajutăm să înţeleagă semnificaţia angajamentului solemn al pionierului, îi învăţăm cîntece, poezii şi jocuri pionereşti. Cel mai mult le-a plăcut cîntecul „Pionieri, să ne cunoaştem ţara" şi jocul „Oglinda".

Pentru încrederea acordată de pionieri mă străduiesc să fiu fruntaş la învăţătură, să muncesc în aşa fel ca detaşamentul nr. 6 să aibă o activitate bogată.

MĂRĂŞESCU DUMITRU
cl. a IV-a,
Şcoala medie, Urlaţi

CONCURSUL DE CORESPONDENŢE ŞI DESENE

Oneşti, oraşul meu natal

Oneştiul de altădată ne-a rămas doar ca o amintire. Un fel de tîrg cu case scunde, praf cît vrei, şi atît. Despre cinematograf, radio, străzi asfaltate, nici vorbă !

Astăzi, Oneştiul nostru este unul dintre oraşele cele mai noi, cu care ne mîndrim toţi. Sub conducerea partidului, harnicii muncitori au transformat locurile. Combinatul chimic, combinatul de cauciuc sintetic, rafinăria, marea termocentrală de la Borzeşti sînt întreprinderi noi la care lucrează părinţii şi fraţii noştri mai mari, alături de alte sute de muncitori.

Blocurile noi, cu multe flori la ferestre, în care locuiesc muncitorii cu familiile lor, se întind pînă departe. Pentru noi, copiii, s-au construit şcoli noi, spaţioase, cu mobilier frumos, laboratoare, biblioteci, săli de festivităţi. Timpul liber ni-l petrecem la cercurile de la „Casa pionierilor" şi în parcul oraşului, unde, vara, cresc cele mai frumoase flori.

Aşa e Oneştiul nostru de astăzi — un oraş industrial nou, cu care se mîndreşte întreaga ţară.

ROGOJINĂ JANA
cl. a VII-a,
Şc. medie nr. 1,
Oneşti

Noi construcţii pe Calea Griviţei

GHEBAN ELENA,
cl. a VI-a, Şcoala de 8 ani nr. 172,
Bucureşti

CONCURSUL DE CORESPONDENŢE ŞI DESENE

SPORT

Spartachiada pionierilor şi şcolarilor

Aspect din timpul întrecerii. Proba de sărituri în lungime.

De curînd, la baza sportivă din Medgidia, 2 000 de pionieri din raion au luat loc în tribune de unde, ca spectatori, au urmărit desfăşurarea fazei raionale a tradiţionalei spartachiade pionereşti.

Aşadar, la ora 9 dimineaţa, într-una din aceste zile de toamnă, au intrat pe stadion, în ritmul cadenţat al fanfarei, 300 de pionieri defilînd prin faţa tribunelor. Apoi aceşti 300 de pionieri au executat un frumos program de gimnastică, înscriind cu trupurile lor cuvintele dragi : **R.P.R. şi P.M.R.**

După această frumoasă deschidere, au început întrecerile sportive. Pe teren s-au desfăşurat meciuri de fotbal şi handbal, pe pistă — alergările, într-o altă parte a stadionului — săriturile, tragerea la ţintă.

Dintre cei premiaţi — mulţi fruntaşi la învăţătură — îi vom aminti pe **Badea Dumitru — Şcoala medie „N. Balcescu"-Medgidia,** locul I la săritură în lungime — 3,50 m ; **Toleacă Viorel, Şcoala de 8 ani Mircea Vodă,** locul I la săritura în lungime — 3,90 m ; **Stovian Margareta, Şcoala de 8 ani Poarta Albă,** locul I la săritura în lungime — 3,10 m ; **Tănase Tudor, Şcoala de 8 ani Poarta Albă,** locul I la alergări — 500 m ; **Babe Stela, Şcoala de 8 ani nr. 4 Medgidia,** locul I la alergări, 300 m ; **Coadă Maria, Şcoala de 8 ani, nr. 3 Medgidia,** locul I la 40 m plat; **Fulger Mihai, Şcoala de 8 ani nr. 3 Medgidia,** locul I la 40 m. plat.

În campionatul de fotbal, pe locul I s-a clasat echipa **Şcolii de 8 ani nr. 1 Medgidia.**

Corespondenţa primită de la Casa pionierilor din Medgidia, reg. Dobrogea

ÎNTR-O ZI de TOAMNĂ

Povestire de STELIAN SÎRBU

Zi blîndă de toamnă. În parc e liniște. Băncile parcă te îndeamnă la odihnă. M-am oprit și urmăresc cîțiva porumbei care au coborît nu departe de mine. Aleargă cu picioarele subțiri încoace și-ncolo, ciugulind din mers. Deodată, se ridică în stol și fîlfîind grăbit din aripi își iau zborul. Cine i-o fi speriat oare? Mă întorc pe călcîie. În fața mea e un ofițer care se scuză din priviri. Deodată, ochii ofițerului se îngustează ca și cum ar scruta depărtările. Se uită la mine atent și îi aud glasul:

— Nu sînteți...? și îmi rostește numele.

— Da, îi răspund eu surprins, căutînd să-mi amintesc de unde mă cunoaște.

— Eu sînt căpitanul Andrei Pop, îmi spune el.

Ridic din umeri. Nu, pe omul din fața mea se pare că nu-l cunosc.

Fața i se destinde într-un zîmbet larg:

— Cum, nu vă mai amintiți de Mozocel?

Nu-i răspund și el se prezintă în glumă lipindu-și călcîiele milităreşte.

— Tovarășe sergent, Mozocel e la ordinul dumneavoastră!

E posibil oare? Acum îmi amintesc. Da, el este. Glasul îmi tremură de emoția acestei revederi atît de neașteptate. Ne îmbrățișăm puternic, bărbătește. Îmi vine să-l mîngîi, să-i spun vorbe duioase ca acum 18 ani cînd l-am întîlnit prima oară pe acest ofițer, pe atunci el un copil de 10 ani, iar eu un tînăr sergent al Diviziei Tudor Vladimirescu.

Stau alături de căpitanul Andrei Pop și retrăiesc clipele de atunci...

...Octombrie 1944. De cîteva zile tunurile fasciștilor aruncă asupra pozițiilor noastre tone de metal aducător de moarte. Trag încontinuu, ziua și noaptea. Proiectilele mușcă din pămînt, sfîrtecîndu-l. Schijele vîjiie ca niște bondari întărîtați. Nemții risipesc proiectilele cu nemiluita. Artileria noastră nu reușește în nici un chip să distrugă depozitul de muniții al fasciștilor germani. Unde o fi oare acest depozit?

Pe la prînz sînt chemat de comandantul de companie. În bordeiul strîmt se mai află Ion Prihor, cercetaș ca și mine.

— Ei, sergent, mi se adresează mie comandantul, ce-i facem?

Știam la ce se gîndește comandantul. Înțelegeam misiunea înainte de a mai adăuga ceva. Va trebui să ne strecurăm în spatele frontului fasciștilor și să aflăm unde se află depozitul de muniții.

...O dată cu căderea nopții începe să cearnă o ploaie măruntă și deasă. Ploaie de toamnă. Pămîntul se îmbibă cu apă ca un burete. Acum, proiectilele bufnesc înfundat aruncînd o dată cu schijele stropi mari de noroi.

A trecut aproape un ceas. Tunurile nemțești au amuțit.

— O jumătate de ceas se odihnesc dihăniile și pe urmă o iau de la cap — îmi spune Prihor.

Ne săltăm pe buza tranșeii și, învăluiți de noapte, pornim. Ne strecurăm tîriș printre gropile făcute de proiectile. Jos, noroi, de sus plouă, plouă la nesfîrșit. Din pozițiile nemțești țîșnesc rachete. Lumina ne împresoară trupurile făcute una cu pămîntul. Urmează întunericul des și neclintirea. Se aud numai picăturile de ploaie ce ne biciuie. Îmi încordez privirea dar nu deslușesc nimic. Cerul de zmoală s-a contopit cu pămîntul. Prihor îmi strînge umărul. Îi aud șoapta:

— Sînt mine. Fii cu băgare de seamă!

Pipăie cu palma încet, fără grabă. Într-un tîrziu reluăm înaintarea. Artileria nemțească a început să tragă din nou. „A trecut o jumătate de oră de cînd am plecat, mă gîndesc eu. Cu ăștia nici n-ai nevoie de ceas". Proiectilele vîjîie pe deasupra noastră și se sparg în spate în fulgere roșii și albastrii.

Într-o clipă de liniște auzim vorbe nemțești. Ne schimbăm drumul și ne tîrîm mai departe. Ocolim satul ce se găsește cam la 200 de metri în spatele tranșeelor nemțești și pătrundem în el tocmai prin capătul celălalt. Ne strecurăm într-o grădină cînd artileria își încetează tragerea. De cînd am plecat, a trecut un ceas și jumătate. A stat și ploaia. Ne strîngem amîndoi lîngă tulpina groasă a unui pom. Miroase a foi de nuc. Aud un zgomot într-o tufă. Zgomotul se repetă însoțit de un sughiț ușor ca de plîns. Ne tîrîm într-acolo și înconjurăm tufa. Un salt, și simt în mîini umerii cuiva. Un țipăt slab pe care-l curm astupînd gura celui prins. „Vezi, să nu facă zgomot..." șoptește Prihor.

Prizonierul se liniștește ca prin farmec. Ba mai mult, mi se cuibărește în brațe. Mă dumiresc repede. Prizonierul e un copil. Dar ce caută el aici? De ce plînge?

— Asta ne trebuia acum, îmi spune Prihor.

— Nici că se putea mai bine, îi răspund eu.

— Unde stai? îl întreb pe copil, care începe să plîngă iar încetișor. Îl string în brațe și-i spun la ureche:

— Aud nemții.

Și copilul se potolește din nou. Îmi spune în șoaptă:

— Nemții l-au omorît pe bunicul. Casa noastră e aproape dărîmată.

— Hai într-acolo, îi răspund. Și pornim încet.

Pașii unei patrule nemțești lipăie prin noroi. Ne adăpostim la pămînt. În palmă simt mîna copilului încordată ca un arc. Nemții trec și noi ne continuăm drumul. Copilul ne conduce cu siguranță prin grădini. Deodată se oprește și ne arată o casă mică.

Zorii zilei ne găsesc pe toți trei în podul casei părăsite. Într-un colț, copilul doarme zgribulit pe o mînă de paie. Lumina ce pătrunde prin ferestruica podului scoate la iveală obrazul alb al copilului cu umerii obrajilor ieșiți în afară. Îl privesc și mă cuprinde o duioșie cum nu mai simțisem de mult. Cu palmele aspre îl mîngîi neîndemînatic pe cap. Oftez:

— Eh, războiul! Am uitat să și mai mîngîi. Spune și tu, mă adresez cercetașului Prihor, ce-i vinovat puiul ăsta de om?

Prihor nu-mi răspunde. Întoarce capul în altă parte. Copilul se trezește. Deschide ochii mari. Parcă ar fi ochii speriați ai unui ied. Îmi duc degetul la buze.

— Ssst... și nu știu cum îmi vine în minte un nume, cu care vreau să-l dezmierd. „Liniște, Mozocel!"

Mîncăm toți trei conserve și biscuiți. Apoi aflăm că îl cheamă Andrei. Dar noi îi spunem Mozocel și băiatul nu se supără. Ne consfătuim în șoaptă cum să aflăm unde au nemții depozitul de muniții.

Mozocel știe și ne spune. Urmărim prin ferestruica podului mașinile nemțești și ne încredințăm că băiatul a avut dreptate. Întocmim o schiță în trei exemplare. Îi spunem lui Mozocel că la noapte vom pleca. Ochii i se umplu de lacrimi. Ne roagă să-l luăm cu noi. Nu mai are pe nimeni în sat, e singur.

— Of, Mozocel, Mozocel, îl mîngîie stîngaci Prihor.

Ne hotărîm. Fie ce-o fi, îl luăm cu noi.

Cum am trecut în noaptea aceea printre tranșeele nemțești numai noi știm. Da, mi-a fost teamă. Dar nu pentru mine ci pentru viața acelui omuleț pe care-l îndrăgisem.

Cînd ne-a văzut comandantul cu băiatul ne-a mustrat. Dar am înțeles că n-o făcea cu răutate.

— Și acum, în spatele frontului, băiete! i-a spus comandantul. Dar Mozocel a protestat.

— Eu vreau să mă fac soldat!

— Bine, i-a răspuns comandantul, dar tot l-a trimis în spatele frontului...

Depozitul de muniții a fost distrus. Pe fasciști i-am alungat. Sfîrșitul războiului m-a găsit undeva prin Cehoslovacia. M-am întors în țară, l-am căutat pe băiat dar n-am putut afla unde era.

Și acum, așa, pe negîndite, după 18 ani l-am întîlnit...

...Căpitanul de lîngă mine, Andrei Pop, era Mozocel. Dorința lui de a se face soldat i se îndeplinise. Ochii nu-i mai erau speriosi ca atunci în podul casei, ci mari, luminoși. Și citeam în ei toată bucuria de a trăi, bucuria tinereții biruitoare.

APRIL

Ehei, cîți fluturi în april!...
Mă mai cunoști? Eram copil,
Zburdam în umbra ta de har,
Stejarule, stejar!

Prin ani apoi, la pieptul tău
Plîngeam ades... Eram flăcău
Cît jar în suflet, cît amar,
Stejarule, stejar!

Pe urmă, steag veneam, arzînd,
Bărbat întreg și roșu gînd,
Veneam cîntînd ostaș cobzar,
Stejarule, stejar!

Mă vezi? Același vin și-acum,
Dar mi-au crescut livezi în drum
Și-l ning cu flori pe grădinar,
Stejarule, stejar!

EUGEN FRUNZĂ

SALUTUL

S-a schimbat Ionică-jucăușul.
Uliță, mai poți să-l recunoști?
A uitat — poftim! și corcodușul..
Parcă-i căpetenie de oști!

— Spune-ne, Ionică, frățioare,
Ce-ți rîd ochii mîndri?
— N-ați știut?
Mîine nu-i o zi ca fiecare —
Mîine pleacă frate-meu recrut!

★

Uite halta! Printre arbori, mică,
Mîndră-i de obrazul ei ca spuma!
Și — ce văd? — colegii lui Ionică.
(Să te ții, recrutule, acuma!)
Sărutări...
— Să scrii!
— La revedere!
Cînd, înalt, pe trepte, îl văzură,
Zece pionieri și pioniere
Ridicînd trompetele la gură

Slobozîră-n zări, băieți și fete,
Un „salut voios" într-aripat.
...Laudă întîielor trompete
Ce-au cinstit pe proaspătul soldat!

LUCIAN DUMITRESCU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii